

Ioan F. Pop

új partraszállásokkal ámító harangkongások

*a falakat ledöntő hullámzások susogása.
a halványan felvázolt mozgásainkat kísérő félelmek.
nem bírtunk tovább várni az elsődlegekben ígért jelekre.
sem a jelenlétiünket szótagoló megvakulásra,
a visszatérés ábrándjait mind elzavarták.
a kusza szimatolások léptei közénk férkőznek,
a hamuhorizont pultjára kipakolják reggeli ráncsaikat.
a holdkór-kupacok közül már csak néhány rezzenés szállt föl
az új partraszállásokkal ámító harangkongások közé.*

már csak a szél suhogása hatol át az ablakokon

*érintések, amelyeknek nincs hova betenni a lábukat.
közben más jelek után másoltuk létünket.
kidíszítettük a falakat mindenféle zsibbadt figurákkal.
nem tudtuk, kire bízunk ezt a sok gondot,
ezeket a sodródásokat,
amelyek felfeszítéseként régebbi halasztások közé lettek leeresztve.
a valóság jégesőként hull majd a fejünkre.
a fájdalom nagy birodalmi megjegyzi szótagolt nevünket.
párás utak nőnek majd a szemünkben.
mint a szófukar szél által suttogott mondat.
mint egy csontig-vérig elnémult mondat.*

más kiejtésekben zuhanó ég csendje

*tékozló fiukként szavakba visszatérő kiejtések.
eseményekkel, amelyeket a mindennapi bizonyítékokból eltöröltek.
hullámokkal, amelyekben megakad a magány moraja.
csont csont mellett, csigolya csigolya mellett, semmi a semmi
mellett.
bárcsak ki tudnánk mondani az elhagyatottság ereiben folyó összes
közömbösséget.
karmainkkal, melyek egy másik naplemente gyökereit ássák.
csöndhíd ereszkedik fölénk az ismeretlen széleken túlról
alig felvázolt gesztusok tanácstalanságával.
az egyik sürgősségből a másikba került testtel,
más kiejtésekben zuhanó ég csendjére várva.*

A szoba

újabb kelyheket töltöttem meg a hiábavalóság könnyeivel

*megpróbáltam forró harmaton járni, sűrű felhőkön.
mit meg nem próbáltam míg be nem állt újra a fagy,
a láz, mely elragadott bennünket mint mélységi rosszullet.
lépésről lépésre, a fű befejezetlen szimfóniájában,
amelyen átfolyik az összes cím nélküli örvény.
az álomból felébresztett kövek minden egyes sóhajtására felriadtam.
vándorszél fúj a pillanat beleiben.
és már senki sem várja a látottak és a láthatatlanok rohamát.
a sok hátrahagyott küzdelem és halasztás között,
újabb kelyheket töltöttem meg az utolsó hiábavalóság könnyeivel.*

Mihók Tamás fordításai

IOAN F. POP (1959, Felsővalkó, Szilágy m.) író, esszéista, a román kilencvenes költőnemzedék fontos képviselője. Tíz szépirodalmi könyv szerzője. A kolozsvári tudományegyetem teológia-történelem szakán diplomázott. Doktori disszertációját ugyanazon az egyetemen védte meg. Rómában és Párizsban is volt tudományos kutatóként ösztöndíjas. Jelenleg a nagyváradi Iosif Vulcan Emlékmúzeum vezetője. Versesköteteiért számos alkalommal tüntette ki a Romániai Írók Szövetsége. A fordító **MIHÓK TAMÁS** (1991, Nagyvárad) kétnyelvű költő, műfordító, kiadói és folyóirat-szerkesztő. Az alap- és mesterképzést a Nagyvárad Állami Egyetem román–angol szakán végezte, majd ösztöndíjaként az ELTE Bölcsészettudományi Karán, 2019-ben doktorált. Több mint hetven magyar és román szerző verseit tolmácsolta, publikálva a fordításokat folyóiratokban, antológiákban vagy éppen önálló kötetben. Négy román és két magyar verseskötet szerzője; legutóbbi: *Rizómazaj* (2021). A Pragul Vaida nevű nagyváradi felolvasó klub társalapítója.

Az asztal

Bekötött szemmel